

ρατηρήσατε τὴν χρυσαλίδα, ἥτις καθυστεροῖ τοῦ πραγματικοῦ ζώου, καθὼ οὕτα τὸ ἄνθισμα ἐτέρου τινὸς ζώου. Ἡ χρυσαλὶς εἶνε ἡλικία τις τοῦ σκώληκος, ὅπως τὸ ἄνθος εἶνε μεταβατικὴ τις στιγμή τοῦ φυτοῦ. Πλάσμα τι, αὐτῆ, βραχέως βίου καὶ ἀσθενοῦς συναισθήσεως, καταδεδικασμένον οὕτως εἰπεῖν εἰς ἀφάνειαν ἐν τῇ φύτει, ὑπὸ δυσειδῆ καὶ ἀμυδρὰν ὑπαρξιν, συναριθμούμενον ἕνα πληροῖ ἐν ἀπὸ τὰ κενὰ τῆς ἀτελευτήτου κλίμακος, ἐξεγείρεται ἐν τούτοις αἴφνης. Γέννημα τῆς γῆς, ἀπομύμημα εὐτελῶν χυμῶν, καθίσταται εὐνοσύμενος τοῦ ἀέρος καὶ τέκνον τῆς ἡμέρας. Τίς ὁ ποιήτας τὸ θαῦμα τοῦτο; Ἡ ἀγάπη. — Ἡ χρυσαλὶς εἶνε περίοδος τῆς ἀγάπης. Μὴ θαυμάζητε εἰς τὸ ἐξῆς ἐὰν ἐκτείνῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὰς πτέρυγας τῆς, ἐὰν θωπεύῃ πᾶν ἄνθος, ἐὰν τρέχῃ ἔνθεν κἀκεῖθεν κατὰ τὰς χαριστάτας ἰδιοτροπίας του. Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸ πᾶν εἶνε χρυσός, τὸ πᾶν κελυμβᾶ χάριν του εἰς τὴν ἀνάπλεκτον ταύτην ἀτμοσφαιραν, ἐξ ἧς ἐξήρτηται ἡ ὡραιότης τῶν πραγμάτων. Εὐτυχὲς πλάσμα! Ἀναθάλλει κατὰ τὴν ἐποχὴν του καταρρίπτων τὴν δυσκίνητον ἐκ ρύπου ἐνδυμασίαν του, ἐνθουσιᾶ, διάγει διαρκῶς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν εὐδαιμονέστερον βίον, εἶτα δὲ ἀποθνήσκει. Ἀκμάζει ὅπως ἀποθάνῃ. Μόλις ἐκόρρεσε τὴν δίψαν του, μόλις ἔπιε πλήρες τὸ ποτήριον τῆς χαρᾶς καὶ ἀποξηραίνεται. Εὐτυχές! ζῆ ἀγαπῶν καὶ ἀποθνήσκει ὁπότεν ἀγαπηθῆ. Εἰμί βεβαία ὅτι κατὰ τὸ βραχὺ τοῦτο διάστημα τὸ μικρὸν τοῦτο ὄν, αἰσθάνεται τοσαύτην ἡδυπάθειαν ὥστε ὁ ἐφήμερος βίος του—ὑπερτερεῖ ἐκείνου τῶν ἰσχυροτέρων πλασμάτων καὶ ὑπερβαίνει ἐν πολλοῖς κατὰ τὴν ἀξίαν ἐκείνου τῆς μεγάλης πλειονότητος τῶν ἀνθρώπων. — Βραχεῖα καὶ ἀστραπιαία λαμπρότης, ἄνθος μιᾶς ἡμέρας, χαῖρε, ὦ πλάσμα τοῦ Θεοῦ, χαῖρε σὺ τοῦ ὁποίου ὁ βίος περικλείει ἐπὶ τινὰς ὥρας τὰς τρεῖς ταύτας στιγμὰς. Ἀχμὴ, ἀγάπη, θάνατος!

Ὁ Ὁρλάνδος, ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ρουγιέρος ὁμοῦ.

Εὐγε Ἱμπεριάς!

Ἱμπ. Μὴ μὲ ἐκλαμβάνετε ἐπιπόλαιον. Ἡ ὡραιότης εἶνε καθῆκον τῆς γυναίκος, πλὴν οὐχὶ εὐχερῆς τέχνη καθόσον ἀπαιτ